

Pärskeitä

121 vuotta laatujournalismia

3 | 2017–2018

Tapahtunutta s. 4

MOS München v. Ressun lukio s. 16

Soutujoukkue eli mitä Norssin voittaminen vaatii s. 24

Pärskeitä

3 | 2017–2018

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 7 Kello käy
- 8 Juuso Salokoski – Vuoden ressu
- 11 Oikeesti ihan kiva kieli: osa 2
- 12 Sota ja Ressun henki
- 14 Hampaankolossa
- 15 The Real Time Warp
- 16 MOS München v. Ressun lukio
- 18 Katsaus koululehtiin
- 20 Europe, meet Ressu.
- 22 Vaikuttamisen ABC - Kuinka saada ääni kuuluviin Ressussa?
- 23 The Ultimate Book Guide
- 24 SOUTUJOUKKUE eli mitä Norssin voittamisen vaatii
- 26 Sanottua

Kannen kuva: Emma Tahvanainen. Ressun lukion väistötilan avajaisia vietettiin Lehtikuusentiellä.

Takakannen kuva: Emma Tahvanainen

Etkö halua arkistoida Pärskeitä-lehteä itsellesi? Palautathan lehden Pärskeitä-laatikkoon, joita on koulumme kirjastossa. Näin voimme kerätä vanhoja Pärskeitä koululle ja nauttia niistä myös jatkossa!

Do you not wish to keep your Pärskeitä after you have read it? Please return the magazine to one of our Pärskeitä boxes that are in the school library. This way we may collect old editions to the school and enjoy them in the future as well!

Ne ressulaisuuden suuret saappaat

Ressun lukioon on näiden 126 vuoden aikana mahtunut yksi jos toinenkin ahkera, fiksu, urheilullinen, musikaalinen, matemaattinen ja kaikilla muilla tavoin etevä tyyppi. Etenkin nykypäivänä keskiarvorajat ovat korkeita, porukka hyvin valveutunutta sekä yleinen motivaatio ja kunnianhimo kukoistavat. Koulun oheisia aktiviteetteja on enemmän kuin osaan edes sanoa – tai mitä edes tiedän. Moni käytävällä vastaan tuleva on kilpatason balettianssija, legendaarinen futistyyppi tai muuten vain voittanut luonnontieteellisten aineiden olympialaiset ”läpällä”. Vähemmästäkin sitä omaa intohimoaan eli kissameemeille nauramista alkaa kyseenalaistamaan. Tätä tunnetta on helppo kompensoida sillä, että täyttää kalenteriviikkonsa koulun tarjoamalla luottamustehtävillä, kerhoilla, kaunokirjallisuuden lukemisella sekä jatkuvalla kahvitteilla niin hyvien kavereidensa kanssa. Jos vaan teen kaikkea tosi paljon, niin sitten täytän nämä ressulaisuuden suuret saappaat, eikö niin? Toivottavasti ei.

Arvoja on olemassa muitakin kun vain mitattava menestys. Se, että sä aamuisin hymyilet ja moikkaat haaleillekin puolituloille, se on arvo. Se, että sä pukeudut just niihin isoihin ja värikkäisiin takkeihin kuin haluat, se on arvo. Pienet asiat tekee ison virran, ja muiden hyväksyminen ja hyvän fiiliksen luominen on ehkä niitä tärkeimpiä asioita mitä luoda ympärilleen. Vaikka rehtori ei ikinä sua kevätjuhlapuheessaan nimeltä mainitsisi, sä oot silti tärkeä osa tätä kouluyhteisöä. Hikoilla saa ja pitääkin sulle tärkeiden asioiden eteen, mutta jossain vaiheessa kannattaa pysähtyä miettimään, kenen ja minkä takia erinäisiä asioita tekee. Jos ne asiat saa sun varpaat kihelmöimään innostuksesta, saa sun hymyn kattoon ja saa sut kävelemään ylpeänä selkä suorassa, jatka niiden tekemistä. Sitä mulle on ollut olla Pärskeiden päätoimittaja. Kiitos siitä.

Janina Juvinmaa

Päätoimittaja

Janina Juvinmaa

Toimitussihteeri

Lotta Ruha

AD

Ayushi Goyal

Peter Xia

English Editor

Oona Kauppi

Toimituskunta

Labiba Abdul

Mette Helin

Jaakko Kemppainen

Susanna Lehtonen

Martta Luoma

Laura Martikainen

Daniel Paks

Hanna Ryan

Pinja Saarinen

Mitja Sainio

Pilvi Sarjala

Taika Schnur

Karoliina Soini

Sofia Sokolowski

Daniela Taddeo

Emma Tahvanainen

Aino Vehkavaara

Ilona Vuori

Cindy Ye

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 1304

Lehtikuusentie 4, Helsinki

Tapahtunutta

Ressun lukion uusi lippu julkistettiin joulukuussa Kalevankadulla. Lipun suunnitteli abi Juho Koivisto.

Kalevankadulla joulujuhlissa opettajat esittivät Sanottuja vuosien varrelta.

Uusi lippu nostettiin liehumaan Lehtikuusentie 4:n väistötiloissa Meilahdessa.

Kuvat: Daniel Paks

Lehtikuusentien tulojuhlassa tunnistettiin uuden rakennuksen etuja.

Kuvat: Daniela Taddeo

Rehtori Ari Huovinen julkisti slogankilpailun voittajaksi hokeman "Kerran Ressu, aina Ressu!"

Ressun päivän iltajuhlassa alumnit kohottivat maljan Ressulle.

Kello käy

Valitamme kiireestä, mutta haluamme aina enemmän ja mieluusti nopeammin. Onko sitten ihmekään, että aika tuntuu loppuvan kesken? AINO VEHKAVAARA

Meillä tuntuu olevan kiire koko ajan eteenpäin. Kiire saavuttamaan jotain, kokemaan jotain, oppimaan jotain, näkemään jotain. Raahustamme päiviä, viikkoja, kuukausia ja jopa vuosia väsyneenä, kalenterit täynnä. Yhteiskunta kauhistelee ajatusta päättämättömästä, välivuotta pitävästä nuoresta ja sosiaalisessa mediassa näemme loputtomasti postauksia seuraavaan paikkaan juostessa mukaan napatuista to-go-kahvikupeista.

Joulunodotus tuntuu nykyään alkavan viimeistään lokakuussa. Ikkunoihin ripustetaan jouluvaloja, pikkusiskon kolmenkymmenen kohdan lahjatoivelista ilmaantuu jääkaapin oveen ja joululaulut alkavat soida ostoskeskuksissa. Lähikauppaan ilmestyy ainakin yhdeksää eri tyyppiä suklaakalentereita. Ensimmäinen joulusuklaarasia syödään viimeistään marraskuun neljäs päivä.

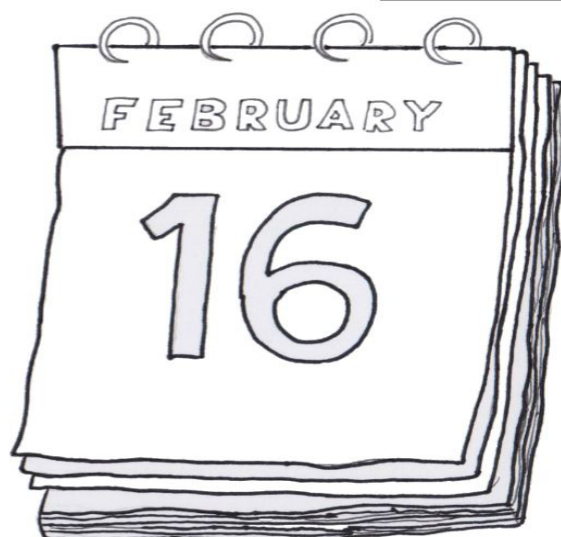
Joulun jälkeen aletaan laskea päiviä lukulomaan, talvilomaan, kesälomaan. Juhannukseen, koulun alkuun, syyslomaan. Kalevankadulle palaamiseen, ylioppilaskirjoituksiin, valmistumiseen.

Jo ensimmäisen vuoden ensimmäisessä jaksossa lohdutamme kauhistuneita kanssaressuja, kun he eivät vielä neljäntenäkään lukiopäivänä osaa päättää kauppakorkeakoulun ja valtiotieteellisen tiedekunnan välillä. Toisessa jaksossa mietimme yhdessä, voiko kurssisuunnitelmaa enää muuttaa, jos ei sitten pidäkään lukion kemiasta, vaikka valitsi sitä kuusi kurssia.

Elämää ei kuitenkaan voi kirjoittaa valmiiksi etukäteen. Ehkä kaikki kirjanpitäjät tai juristit jäävät tekoälyn syrjäyttämiksi 26-vuotiaina. Ehkä unelmien opiskelupaikka löytyykin toisesta maasta kuin ajattelit. Ehkä jotain muuta mullistavaa tapahtuu. Ehkä ei kannata liikaa murehtia sitä, missä olemme viidentoista vuoden kuluttua. Se ei tarkoita, että tulevaisuuteen panostaminen pitäisi unohtaa kokonaan. Voimme arvailla, voimme suunnitella, voimme tehdä töitä ja voimme toivoa parasta. Suunnitelmia pitää kuitenkin aina pystyä muuttamaan, jos ne eivät enää vie meitä oikeaan suuntaan.

Lomien, konserttien ja ulkomaanmatkojen odottaminen voi olla hauskaa, tulevaisuuden ajoittainen miettiminen taitaa olla välttämätöntä, ja motivoivat tavoitteet ovat tärkeitä. En edes koita väittää vastaan. Odotuksiin ja unelmiin ei siltikään kannata eksyä. Elämä kiittää huomaamatta ohi, jos keskittyy ainoastaan puolen vuoden päästä pidettäviin syntymäpäiväjuhliin tai kahden vuoden päästä koittavaan valmistumiseen.

Miltä siis tuntuisi elää tässä ja nyt? Nauttia kaverin tarinasta, unohtaa tulevat kirjoitukset hetkeksi, olla vaan. Kokeilisitko?

Juuso Salokoski – Vuoden ressu 2018

Tänä vuonna vuoden ressuksi on valittu Juuso Salokoski. Hänet tunnetaan kirjailijana, pankkiirina, sekä ESLOK ry:n puheenjohtajana vuosilta 2011-2016. Tunnetuin hänen teoksistaan on *Opin portaat*, joka on vuosien 1951-1976 oppilasmatrikkeli sekä 125-vuotiaan Ressun juhlakirja. Maailmanmatkaaja Salokoski muistelee omaa Ressun aikaansa hyvin mielin. Luokkatoverit kouluttivat toisiaan ja koulun kerhot antoivat hyvän lähtökohdan opiskeluun ja töihin. LOTTA RUHA

Miten *Opin portaiden* kirjoitusprosessi aloitettiin?

Olin ESLOKin puheenjohtaja, kun saimme kirjoitusidean. Edellinen oppilasmatrikkeli, joka oli vuodelta 1951, oli myös ESLOKin toimittama, joten ajattelin: ”Tämä on meidän heiniä. Ei me nyt työtä pelätä. Ei olla ennenkään pelätty.” Minulla oli perspektiiviä uuteen oppilasmatrikkeliin, sillä olin ollut tekemässä viime matrikkeliä Stadin kundit koulutiellä, joka julkaistiin vuonna 1966, kun Ressu täytti 75 vuotta. Runoilija ja kirjailija Arvo Turtiaisen oli tarkoitus tehdä *Stadin kundit koulutiellä*, mutta hän ei saanut sitä jostain syystä aikaiseksi. Sitten Antero Penttilä, joka oli silloin historian opettajamme, otti koululle joukon opiskelijoita ja sanoi: ”Menkää haastattelemaan vanhoja ressuja.” Minä olin yksi heistä. Minä haastattelin esimerkiksi kenraali Paavo Talve-

laa ja asianajaja Martti Albin Eklundia. *Opin portaat* oli taas kiva nelivuotinen projekti, johon osallistui kahdeksansataa henkilöä ja kaksikymmentäviisi kirjoittajaa. Kukaan ei kieläytynyt, kun heiltä pyydettiin artikkeleita. Jotkut lähettivät meille itse artikkeleita, kun tieto teoksen kirjoittamisesta levisi. Jouduimme lainaamaan 13 000 euroa vanhoilta ressuilta, että saimme projektin käyntiin. Kaikki työ tehtiin talokootyönä ja kaikki rahat maksettiin takaisin.

Minkälaiset olivat omat *opin portaasi* Ressussa?

No, ainakin *opin Ressun portaat*. Ressuhan oli hyvä koulu. Se oli silloin poikakoulu ja olimme siellä kahdeksan vuotta. Opettajathan meitä opettivat, mutta mielestäni luokkatoverit kouluttivat meitä enemmän. Myöhemminkin minulla

on ollut semmoinen tunne, että koulussa tärkeintä on oma ikäisryhmä. Opettajilta saimme paljon, mutta emme sitä koulussa vielä osanneet arvostaa. Nyt voisin kiittää heitä kaikesta.

Mitä teit lukiosta valmistumisen jälkeen?

Minulla oli kaksi koulua, joihin päätin hakea. Valtiotieteellinen oli selkeä vaihtoehto, sillä meillä oli hyvä yhteiskunnallinen kerho Ressussa. Sitä veti Ilmari Susiluoto, joka oli myös Versossa ja hyvä lintukiikarimies. Meistä tuli hyvät kaverit ja kävimme Huippuvuorilla retkillä pikkupoikina. Menin hänen perässään, kun hänkin oli kiinnostunut kansallispolitiikasta. Meillä olikin kerhossa kerran paneeli, jossa puhuivat Arvo Salo ja Pentti Saarikoski. Sitä kautta löysin Helsingin teiniyhteiskunnallisen kerhon, jonka olivat perustaneet Erkki Tuomioja ja Ilkka-Christian Björklund. Sen kautta pääsin taas Helsingin teiniyhdistykseen ja järjestin penkkariajot. Se oli urani huippu ja minulla oli 2000 alaista. Ajoin poliisiautolla rekkojen edessä. Yhteiskunnallisessa kerhossa oli Antero Tuomonen, joka sanoi, että menee opiskelemaan sosiologiaa. Minä ajattelin: ”Jännää, en ole koskaan kuulukaan siitä. Minä menen kanssa!” Menin myöskin suomen kielen kirjallisuuden pääsykokeisiin. Siellä kaikilla oli kuitenkin laskutikku mukana. Sain tietää, että kirjallisuuden pääsykoe oli ollut edellisenä päivänä. Siihen jäi siis kirjallisuuden opiskeluni ja menin opiskelemaan valtiotieteelliseen.

Olet tehnyt paljon kansainvälistä uraa. Minkälaista tämä on ollut ja mitä se on opettanut sinulle?

Se oli mieluisaa eikä ollut yhtään tylsää päivää. Olin seitsemäntoista vuotta Kansallispankissa töissä, ja perustimme yksiköitä ulkomaille. Olin ensin Moskovassa ja sitten lähdin Eurooppaan ja rupesin kulkemaan maailmalla salkunkantajana ja johtokunnan jäsenten mukana. Laman aikana lähdin pankista ja menin töihin Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankkiin eli EBRD:hen. Muutin Riikaan töihin 1993, jossa tutustuin vanhoihin liiviläisiin. Latvian kieli kuulosti tutulta, niin opiskelin sen. Paikalliset olivat tyytyväisiä, ja näin sain paikallistuttua. Otin tavoitteekseni käydä sadassa tehtaassa, ja siihen meni kolme vuotta. Moskovankin aika oli mukavaa, mutta liikuin paljon suomalaisporukoissa, sillä Neuvostoliiton aikana venäläisille ei ollut sopivaa olla asioissa ulkomaalaisten kanssa. EBRD:n ajan jälkeen lähdin reissaamaan ja olin erilaisissa projektihommissa. Olin kolme vuotta Bosniassa, vuoden Tansaniassa ja vuoden Serbiassa. Kävin myös Filippiineillä ja Kiinassa. Kehitysmaissa ollessa tuli sellainen tunne, että nyt joutuu tekemisiin elämää suurempien asioiden kanssa. Siitä syntyi paljon filosofista mietintää.

Olet julkaissut monta teosta urasi aikana. Kerro vähän kirjoitusprojekteistasi.

Ensimmäisen kirjani nimi oli *Rahasta*. Opin portaiden mukaisesti sen nimi on kaksimerkityksellinen. Sen voi lukea imperatiivina ja objektiivina. *Rahasta* koostui matkaraportteistani. Jätin vain pankkiasiat pois, ja kerroin minkälainen jokainen maa oli. Sitten kun raportteja oli tarpeeksi, kiikutin ne kustantamoon. Se projekti sujui oikein helposti. *Antilooppikorttelin* kirjoitin Riiassa. Kirjoitin Riiasta myös dekkarin, jossa oli paljon kasaantuneita epäilyksiä, mutta mitään ei ollutkaan pielessä. Kukaan ei kuitenkaan julkaissut sitä teosta. Kirjoitin Bosniasta päiväkirjan, jonka julkaisin itse, ja se käännettiin myös serbiksi. Pidän myöhemminkin eräänlaisesta päiväkirjasta, jonka julkaisin 2008, kun Yhdysvalloissa oli pankkikriisi. Kokosin tarinat ja siitä tuli teokseni *Maailmantalouden pohjavirtoja*.

Miltä sinusta tuntuu olla Vuoden ressu?

Komealta Kun katsoo edeltäjiä, he ovat vaikuttava jengi.

Olit ESLOK ry:n puheenjohtaja vuodesta 2011 vuoteen 2016. Mitä ESLOK merkitsee sinulle?

ESLOK on Suomen vanhin alueyhdistys. Se perustettiin vuonna 1920. Menin ESLOK:iin ensimmäisen kerran, kun yksi jäsen kutsui minut puhumaan Yhdysvaltojen pankkikriisistä. Siellä oli kymmenhenkinen kantajengi, joka oli valmistunut vuonna 1947, kaksikymmentä vuotta minua aikaisemmin. Porukka oli rentoa, eikä ikäero haitannut. Ebbe Sommar, Metsä-Serlan entinen toimitusjohtaja ja vuorineuvos, tuli vähän myöhässä ja jätti oven auki, niin Eero Koskivaara, Koneen entinen rahoitusjohtaja, huudahti: ”Dörtsi poseen siellä!” He olivat luokkatovereita. ESLOKin entinen puheenjohtaja Olavi Vapaavuori valitsi minut seuraajakseen. Hän antoi hyvän neuvon: ”Vapaaehtoishommissa se, joka tekee, päättää.”

Miten Ressu erosi muista kouluista?

Ressu oli valtion koulu, kun taas moni kouluista oli yksityisiä. Minun aikani Ressun lukuvuosi maksu oli 50 markkaa. Veljeni meni taas Karjalan yhteiskouluun Ruskeasuolle, ja siellä lukukausimaksu oli 500 markkaa. Ressuun pääsi siis pienellä rahalla, ja moni oppilas tuli vaatimattomista oloista. Joissakin kouluissa opettajat kohtelivat oppilaita eri tavoin riippuen heidän sukunimestään. Ressussa ei ollut tällaista. Me olimme kaikki omillamme, ihan riippumatta kotitaukoistamme. Se oli hieno juttu. Toivon mukaan se on vieläkin niin.

Mitä hauskoja muistoja sinulla on Ressusta?

Kyllä meillä oli yleensä hauskaa. En osaa sanoa yksittäistä tapahtumaa. Teimme paljon hauskoja kepposia.

Mistä Ressussa opiskelluista oppiaineista on ollut sinulle eniten hyötyä?

Geometriasta oli hyötyä, kun rakensin kasvihuonetta mökillä vanhoista parvekelaseista. Mitatessani keskitolpan pituutta jouduin käyttämään Pythagoraan lausetta. Pankissa taas pärjäsivät prosenttilaskuilla eikä tarvinnut mitään integraaleja. Kielissä olin huono koulussa, mutta nykyään puhun seitsemää kieltä: venäjää, englantia, latviaa, ruotsia, serbiä, saksaa ja suomea. Minä olin hyvä reaaliaineissa, mutta asenteiden oppiminen koulussa oli vielä tärkeämpää. Biologian opettajamme Martikainen näytti meille narunpätkillä, miten DNA:n molekyylit rakentuvat. Me olimme ihmeissämme, sillä biologian kirjassa ei ollut siitä mitään. Myöhemmin paljastui, että tieto oli ollut silloin aivan uutta, ja Martikainen oli lukenut tästä tiedelehdestä. Emme me silloin osanneet

hän opetustaan arvostaa. En sitä tietoa myöhemmin tarvinnut, mutta kyllä koulussa käytiin aika hurjia juttuja läpi.

Omassa matrikelissäsi Opin portaissa lukee, että pidät lampaanhoidosta. Mistä tämä harrastus lähti käyntiin?

Mökkini on maaseudulla kylässä, jossa kaikki maanviljely on loppunut. Peltojen tilalle on kasvanut kaikenlaisia kasveja. Minä ajattelin: ”Ei tämä ole saman näköistä kuin ennen. Millä tuon saisi kuntoon?” Keksinkin sitten: ”No lampailla!” Otimme lampaita, jotka pitivät pellot siisteinä. Se oli kuitenkin kallis harrastus, sillä ainoa voitto, mikä minulle jäi, oli kaksi kilometriä lammassaitoja. Olen lopettanut sen harrastuksen, sillä se oli aika työlästä. Varsinkin syksyisin, kun naapurit soittelivat, että lampaani ovat karanneet maantielle.

Oletko seurannut, mitä Ressussa tapahtuu nykyään?

Kyllä minä seuran. Pärskeitä minä luen, kun olen Ressut ry:n jäsen. Vaikka seuran Ressun tapahtumia, en ole varma, onko se tarkalleen sama koulu, jota itse kävin. Ressun hyvä piirre oli se, että kunnit kouluttivat toisiaan. Me emme olleet kovin hyviä koulussa. Jos opettajat luulivat, ettei oppilas pärjäisi hyvin ylioppilaskirjoituksissa, hänet jätettiin luokalleen. Nyt tuntuu, että on kaikkien etu, että kaikki saavat hyviä arvosanoja. Tietystihän Ressu on nykyään yhteiskoulu, joka muuttaa tunnelmaa. Oltiin toivoneet Ressun olevan yhteiskoulu jo meidän aikamme. Tunnen vain muutaman vanhan ressulaisen tytön, ja hekin ovat aika rämäpäisiä. Jotain vanhasta Ressusta on siis jäänyt.

Katso videoita haastattelu Ressut ry:n sivulta www.ressut.net.

Oikeesti ihan kiva kieli: osa 2

Suomen kielen juhliminen jatkuu: Ressun lukiossa teetetyssä kielikyselyssä pyysimme edellisessä painoksessa julkaistujen kauneimman, rumimman ja hauskimman sanan lisäksi opiskelijoita kertomaan heidän omassa lähipiirissään esiintyvistä omituisista sanoista.

METTE HELIN JA LAURA MARTIKAINEN

Pyysimme ressuja jakamaan heidän omissa yhteisöissään esiintyviä sanoja, jotka eivät välttämättä ole yleisessä käytössä. Omien sanojen keksiminen ja kehittäminen on hauska tapa leikitellä kielellä ja tehdä siitä itselleen entistä tunnesidonnaisempi. Poimimme vastauksista helmiä alle:

“OnKÖ”

“Tutia=nukkua”

“saippoo=shamppoo&saippua”

“Kekku, kakun ja keksin yhdistelmä”

“pyyhekumi = pyyhkäri”

“luttana, adjektiivi. merkitys: mukava, kiva, leppoisa jne.”

“Pienenä kutsuin isääni ”uffaksi” (uffa)”

“Yliviikko!!!! Siis maailman hyödyllisin sana!”

“Tuffi”

“tupsluikkari=päiväunet”

“empiini=delfiini (juontaa juurensa siihen ettei lapsena osannut lausua tuota sanaa)”

“poika=kalle mätilevite (Esim: ”onko meillä poikaa mukana leivän päälle?”)”

“satikka = sateenvarjo”

“Isomummosta käytettiin nimitystä ”itti”. Ei hajuakaan miksi”

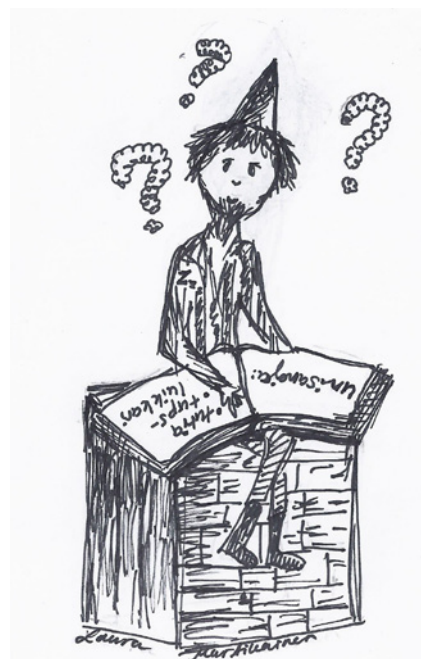
”Emputtaa. Eli siis kolaroida tai vetää flipat (moottori)pyörällä”

“Trangian ”pihdit” oli jossain porukassa ”hoksottimet” :D??”

“Lätkyrä: liian kauan pöydällä seisseen, jo lämmenneen juuston olemus”

Kielen arvokkaimpia piirteitä on juuri sen kyky luoda yhteisöllisyyden tuntua. Omassa perheessä tai kaveriporukassa kulkevat ”slangisanat” tai omat nimitykset arkipäiväisille asioille tuovat valoa elämään ja piristystä normaaliin kieleen. Käytetty kieli tarttuu äärettömän nopeasti: ei mene aikaakaan, kun harrastukseen tullut uusi tyyppi tunnistaa harrastukselle ominaiset välineet ja asiat kyseisen ”skenen” omalla kielellä, tietää, mitä tarkoittaa trangian elukat tai hoksottimet. Uusi tyyppi kertoo kotona innosta puhkuen harrastuksessa vietetystä illastaan eikä perheellä ole hajuaakaan, mistä hän puhuu. Harrastusyhteisöllä puolestaan on, sillä he puhuvat keskenään samaa kieltä. Kielen yhteen liimaava vaikutus on aivan omaa laatuaan.

Vaikka kielen varjeleminen ja sen estäminen sekoittumasta muihin kieliin on kielen olemassaolon kannalta ensisijaisen tärkeää, sille tulee myös antaa tilaa elää ja hengittää. Seuratessa historiaa voidaan huomata, että kaikki nykyisesti kuolleet kielet ovat lopulta kaatuneet siihen, ettei niille ole ollut enää käyttöä; kansa ei ole enää kokenut kielen palvelevan ilmaisuvaan toimineen esimerkiksi liikaa virkakielen asemassa. Tämän takia oma leikkittely, kielen haltuunotto ja siihen positiivinen, rento ote ovat ensisijaisen tärkeää, jotta kieli säilyy käytössämme tulevaisuudessakin.

Sota ja Ressun henki

Nyt kun Suomen itsenäisyyden 100-vuotisjuhlavuosi on viimein jätetty taakse, on aika muistella seuraavaa merkittävää tapahtumaa Suomen historiassa, jonka alkamisesta on kulunut tammikuussa tasan 100 vuotta: Suomen vuoden 1918 sisällissota. On se sitten vapaussota, kansalaissota tai veljessota, tämän kansaa repivän tapahtuman kauheudet eivät ole helposti unohdettavissa. Joskus on kuitenkin helppo jättää huomiotta, että tässä sodassa soti myös alaikäisiä lapsia ja jopa vanhoja ressuja. SUSANNA LEHTONEN

Kuten historianantuneilta varmasti muistattekin, sisällissota oli rankka kokemus nuorelle valtiolle. Punaisten ja valkoisten eri näkemykset sekä ideaalit johtivat verisiin teloituksiin ja perheiden jakaantumisiin. Raskaan, vihan täyttämän ilmapiirin synnyttämät muistot juurtuivat syvälle suomalaisten sydämiin. Sota koetteli kaikkia iästä tai sukupuolesta riippumatta. Nuorimpiin sotilaisiin kuului jopa 9--11-vuotiaita lapsisotilaita sekä muita hädin tuskin täysi-ikäisiä nuoria. Näiden joukossa oli myös vanha ressu, Väinö E. J. Nieminen, joka vuonna 1917 ylioppilaskirjoitusten jälkeen lähti valmistumaan sotaan.

Nieminen jakoi omakohtaiset kokemuksensa valkoisena sotilaana poikansa haastattelemana vuosina 1974-1975. Tarina kirjoitettiin puhtaaksi kuitenkin vasta vuonna 2003. Vaikka Nieminen kertoo tarinansa jo vuosikymmenten kuluttua sodasta, tekstistä huokuva synkkä tunnelma on lähes käsin kosketeltavissa. Tekstiä lukiessa ei voi muuta kuin pohtia, miksi nuoren, hädin tuskin täysi-ikäisen miehen on koettava sodan synkkyyttä ja vielä kärsiä mahdollisista sotatraumista. Eikö ylioppilaskirjoitusten jälkeen pitäisi miettiä koko edessä olevaa elämää, mahdollisia jatko-opintoja? Eihän tätä aikaa tulisi käyttää sotatantereella.

On muistettava, että vuoden 1918 aikainen käsitys lapsesta tai nuoresta aikuisesta sekä hänen velvollisuuksistaan oli luonnollisesti erilainen kuin nyt. Ehkä tuohon aikaan ensimmäisen maailmansodan ja tuoreen itsenäistymisen vallitessa taustalla käsitys omaan maan suojelemisesta oli vahvempi ja erityisesti nuoria lähti herkemmin sotaan. Tarinasta käy ilmi, ettei itse Nieminen tai kukaan mukaan hänen joukostaan ollut asevelvollinen ja varsinkin sodan alkuvaiheessa heillä oli hyvin heikko käsitys sodankäynnistä. He olivat sodankäynnin kuukausien aikana ilmeisesti saaneet heikoksi osoittautunutta koulutusta sekä pienen Saksassa olevien jääkäreiden laatiman vihon, johon oli kirjattu sodankäynnin perusteita. Suurin osa heidän taidoistaan ilmeisesti perustui siis käytännön oppiin. Tästä huolimatta Nieminen kertoi hänen porukkansa yhteishengen olleen hyvä. Näin hän itse kuvaili joukkoaan: "Meidän joukko koos-

tui vapaaehtoisista eikä mukana ollut asevelvollisia. Meillä oli erittäin hyvä henki. Me kaikki uskoimme, että sotamme voitetaan. Kukaan ei epäillyt sitä."

Koska joukko, johon Nieminen kuului, oli pääasiassa muodostettu asevelvottomista vapaaehtoisista, varustus oli heikkoa. Kunnollista sotavarustusta valkoista liinaa lukuun ottamatta sotilailla ei ollut, ja heidän käyttämänsä hiihtovaatetus oli melko kevyehköä. Vasta sodan loppuvaiheilla sotilaat saivat vaatetäydennystä. Myös muonitus oli usein hyvin rajoitettua. Nieminen kertoi laih tuneensa kolmen kuukauden aikana 18 kg. Kaikkien näiden puutteiden lomassa Nieminen kumppaneineen koki joukon erilaisia taisteluja, toiset suuremmalla joukolla käytyä, toiset pienempiä kahakoita punaisten ja valkoisten välillä. Kuolemaa sotilaat saivat todistaa monesti, kuten arvata saattaa niin teloituksissa kuin armottomissa tapoissakin. Eräs mieleenpainuva Niemisen kertoma tapahtuma oli osa Tuohikotin kylässä käytyä taistelua. Siellä Nieminen kertoi nähneensä kouluikäisen lahtelaispojan vastakkain vankan punaisen kanssa. Punasotilaalla oli pistimellä varustettu kivääri. Poika väisti pistimen ja tapahtuma kiihtyi tappeluksi. Tappelu

"Me kaikki uskoimme, että sotamme voitetaan. Kukaan ei epäillyt sitä."

1454. Nieminen, Väinö Erkki, maanviljelysneuvos, agronomi, Janakkala. * Hki 24/1 98. Vanht maanvilj. Nestori N. ja Matilda Grönhag. Puol. Siiri Maria Kukkonen 25. — I 09—yliopp. 17. Agron. 23. Opintomatk. Ruotsiin 30 ja 47, Norjaan 47. Oulun p. asutustark. 24—26, Mikkelin p. virkatalojen tark. 26—29, asutushall. insinööritoim. apul.joht. 29, Jokioisten kartanoiden tilanhoid. 29—33, valtion maatal. tark. 33—39, maatal.hall. yl. os. vt. pääll. 36—37, Tervakoski oy:n maa- ja metsäos. hoit. 39—45. Omistanut Iso-Hiiden tilan Janakkalassa vsta 33. Työtehoseuran johtok. j. vsta 34, Hämeen l. hevosjalostusl. johtok. j. vsta 32, Siemenvilj. l. puheenj. vsta 44, Hämeen tarkastus-oik. j. 45—49, työtuomioist. varaj. vsta 46, Maatal.työnant. valtuusk. puheenj. vsta 48, S. sala-ojitusyhd. varaj. vsta 48, S. työnant. yhteisvaliok. varapuheenj. vsta 49. Maanvilj. neuvos 48. R.SVR. Vap.mit. 2. Mm. Mm 39—40. Sk.Am.

Ote Ressun lukion vuosien 1891-1951 oppilasmatrikelista.

johti siihen, että poika jäi itseään painavamman punasotilaan alle. Tappelun lomassa poika kuitenkin kaivoi maltillisesti taskustaan puukon ja veti sillä vihollisen kaulan poikki. "Ilkeän näköistä, mutta sodassa sitä tehdään kaikenlaista", Nieminen itse kommentoi tapahtumaa.

Kuten historiankirjoissakin sanotaan, sisällissota päättyi lopulta valkoisten voittoon saksalaisten avustuksella. Sodassa kaatui kaiken kaikkiaan noin 30 000 sotilasta vankileireissä kuolleet mukaan laskien. Toipuminen tästä pienestä kansaa repineestä tapahtumasta kesti vuosia. Nieminen itse selvisi sodasta melko terveenä, vaikka vakavasti laihduneena. Vanhana ressunä hän päätti kuitenkin ahkerasti jatkaa opintojaan Helsingin yliopistossa ja hän valmistui lopulta agronomiksi. Niemisellä oli menestyksekkäs ura virkakatalogien tarkastajana, ansioituneena viljelijänä sekä aktiivisena poliitikkona. Hän toimi Kokoomuksen kansanedustajana vuosina 1958-1966.

En usko, että kuvailemani tapahtumat kuitenkaan yllättävät lukijaa. Kummankin osapuolen tekemät raakuudet ovat varmasti melko hyvin tunnettuja. Uskon, että voin rohkeasti sanoa lähes kaikkien lukijoiden tietävän tämän noin viisi kuukautta kestäneen sodan aiheuttamasta pitkäkestoisesta vaikutuksesta suomalaiseen yhteiskuntaan. Siksi haluan tarkastella tarinaa 2000-luvulla elävän Ressun lukios-

sa opiskelevan lukiolaisen näkökulmasta. Vaikka Nieminen kertookin vain yhden näkemyksen tästä ristiriitaisesta sodasta, hän toimii hyvänä esimerkkinä meidän sukupolvellemme varhaisesta Ressun hengestä vapaamielisellä ja ahkeralla luonteellaan.

Onko Helsingin suomalaisesta reaalilyseosta valmistuneella Niemisellä ja nykyistä Ressun lukiota käyvällä opiskelijalla kuitenkaan niin suurta eroa? Tietysti vuoden 1918 ressun prioriteetit koskivat todennäköisesti enemmän yleistä selviytymistä ja Suomen sekä Suomen kansan epävarmaa tulevaisuutta. Puhun varmasti lähes kaikkien nykyressujen puolesta, kun sanon, että prioriteettimme ovat rutkasti itsekkeisempiä liittyvät lähinnä omaan akateemiseen menestykseen ja omasta tulevaisuudestamme huolehtimiseen. Huolimatta tästä jyrkästä erosta meitä yhdistää kuitenkin yksi asia: olemme ressuja. Vaikka eri historian aikakaudet tuovat mukanaan omat haasteensa ja kriisinsä, lukiomme opiskelijoiden ominaisuudet eivät ole muuttuneet, kuten Niemisen tarinasta tulee ilmi. Vuonna 1891, vuonna 1918 ja vuonna 2018 olemme edelleen arvostaneet ahkeruutta, oikeudenmukaisuutta ja rehellisyyttä. Ressun henki pysyy samana vuosikymmenestä ja vuosisadasta toiseen, kunhan me ressut pidämme sitä aktiivisesti yllä ja näytämme esimerkkiä tuleville sukupolville.

Kuvassa Väinö Nieminen (takana reunimmainen vasemmalta) sekä muita Ressun vuoden 1917 ylioppilaita vuonna 1967.

Nyt loppui se imagon kiillottaminen!

Ollaan niin fiksua ja kansainvälisiä. Kirjoitetaan vähintään ne Suomen parhaat ylioppilastodistukset. Ei kiusata opiskelijatoveria tai opettajaa. Ja ai vitsit, rakastetaan Bachia ja maailmankirjallisuuden klassikoita. Ollaan niin sivistyneitä, ollaanhan me Ressuja - lukiolaisten eliittiä.

Tätä imagoa me olemme glorifioineet takapuoli hiessä vuosikymmenet. Toivottavasti osa meistä on kuitenkin pällannut jo maan pinnalle ja huomannut, että hei, ei me ehkä ollakaan yksinkertaisesti vaan niin hyviä. Olemme oikeastaan samanlaisia kuin muidenkin lukiodien opiskelijat. Mainettamme vain suojelee vuodesta 1891 vahvistunut kupla, jonka kestävyyttä kukaan ei uskalla kokeilla.

Kasvoillasi on nyt joko hyväksyvä ilme, tai sitten olet kironnut mielipiteeni maan rakoon. Sisäinen Ressun henkeäsi on herännyt ja ottanut tulta alleen - sinua ketuttaa, että ressuutesi arvoa kyseenalaistetaan. Se on ihan ymmärrettävää. Myönnettäköön, ressujen välillä vallitsee suhteellisen puhtoinen rauha ja suvaitsevaisuus. Siitä täytyy pitää kiinni, mutta erityisesti jälkimmäistä täytyy myös kehittää.

Akateemisen lahjakkuuden ja valmiuden ohella osan käytöstavat ovat suoraan yläasteelta. Luulisi, että tällaisessa koulussa jonka monipuolista ihmiskirjoa ja avoinkatseisuutta aina ylistetään, se oikeasti myös toteutuisi. Ihmiset kohtaavat edelleen vihaa ja hyljeksyntää, ilman mitään korrekta syytä. Luulisi, että meiltä löytyisi sen verran luovuutta, että keksisimme uusia haukkumasanoja homon ja vammaisen tilalle. Luulisi, että täällä voi syödä lounasta kenen kanssa vain, missä pöydässä tahansa. Luulisi, että täällä voisi välttää nöyryytetyksi tulemiselta oman seksuaalisen suuntautumisen tai sukupuolen takia.

Rakkaat ressut, irtaudutaan jo yläasteesta ja ollaan maineemme veroisia.

Nimim. Tahtoisin Lukioon

”Opiskelijalähtöisyys Ressun lukiossa”

Tuo kaunis fraasi, jota on kuultu yläasteen tutustumiskerroista lähtien. Tämän vuoden vanhojen järjestäminen ei ole opiskelijalähtöisyyttä kuitenkaan tuonut esille, päinvastoin sen puute on noussut puheenaiheeksi. Vanhojen tanssien lähtökohdiana ovat tanssijat ja se, mitä he haluavat päivältä. Nämä halut kohtaavat kylmät realiteetit eli opettajien kokemuksen siitä, mikä ei yksinkertaisesti toimi. Ongelmia kuitenkin syntyy, kun vanhaan kaavaan luotetaan liikaa eikä parannusehdotuksia lähdetä miettimään yhdessä. Jälkikäteen muutoksien tekeminen on hankalaa ja ne tuottavat enemmän työtä. Argumentit ”aina ollaan tehty näin” ja ”ollaan kokeiltu ennenkin, eikä toiminut” ovat kuitenkin myrkkyä yhdessä tekemiselle sekä tekemiselle ylipäätään. Jokaisen edes hiukan yhteiskuntakriittisen henkilön korvissa naksahdaa, kun jokin asia on toimimaton, mutta sitä ei muuteta perinteiden nimissä. Lukion ja etenkin vanhojen toimikunnan kaltaisten toimijoiden tehtävänä on lisätä nuorten aktiivisuutta ja opettaa heille hommien hoitamista. Jos koko vuosikurssin apua ei kuitenkaan huoliteta, on jossain vikaa. Vanhojen tanssit on esimerkki siitä, että hyvällä opettajien ja opiskelijoiden yhteistyöllä paketti on toimiva ja tuo tärkeä päivä on juuri niin uskomaton kuin siihen käytetyt rahasummatkin. Jos yhteistyö taas tökkii ja toisen osapuolen mielipiteitä vähätellään, herää tyytymättömyyttä. Ja jos jostain voi olla varma, se on se että ressut puolustavat omia etujaan. Puolustuskanta ei kuitenkaan ole se tunne, minkä vanhojen tanssien järjestämiseen osallistumisen pitäisi synnyttää.

Nimim. Tyytymätön

The Real Time Warp

Disclosure: Contains the potential to bend your mind. Pärskeitä will not be taken responsible for any migraines, insanity or jumps to the left. OONA KAUPPI

Anyone who has seen “The Rocky Horror Picture Show” will know the “Time Warp”. If you do not, look it up - I dare you to sit still during the whole dance! But looking back on the lyrics to the infamous song, I realized that the Time Warp is not in another dimension and does not require voyeuristic intention: it is here. Metaphorically, lives can be seen as film tapes, unwinding little by little from their neatly wound rolls, the final tugs invisible. On these tapes, images play. People change and the world changes. Each tape is different. These tapes can be seen as the components that determine passing time. To understand the real Time Warp, one needs to understand time.

At this very moment, all humans on planet Earth are in synchronization. Seven billion tapes churn in unison. People suffering during floods in India and people lying in sickbeds, are all as material as you are. Although lives that seem far away are ignored if they are not within your reality, the challenge is in understanding them and the fact that they too have a tape. Simultaneous awareness is a moment won against time.

Context changes but people remain the same throughout the ages - the time around them moves at the same pace. Although we are experiencing 2018, it is difficult to understand that there was anything just as real 100 years ago. History defies time. In the 1880s, a smirk was immortalized through photography, a picture taken at the wrong time that revealed the same grimace that you make today. A teenager, turning to laugh with their friend, becomes a blur in an 100-year-old class picture. Their tapes, long neglected, held a reality only believable through photographic evidence. Reality can be captured.

Yet, tapes are unreliable and memory is shorter than you think. Let's change perspective. Did your pre-school friends not seem like adults to you as a child? Your own past is a blur. Although your life in the 21st century seems concrete now, will it in 50 years, when 2018 will seem like a dream to others? When the thought of a smoothie blender or a tube of toothpaste will bring looks of awe to the faces of 10-year-olds?

This is the real Time Warp.

Imagine you are late for class and are sitting on the metro with strangers, immersed in seeing the world through their eyes. The warping of an existence. It is 12:23 and you are in one place. It is 12:23 and the classroom door is closing. Set apart by 500 meters, the two worlds are completely different. You will only discover the second at 12:34. Your reality is the metro but you can imagine it being the classroom. Whizzzzzz the tape moves back you wake up you get ready you grab your backpack you leave the house march onto the metro you sit down Whizzzzzz you fast-forward 12:23. The door closes. English class. You cannot really go forward or back, but thought defies time. Thought can change everything. With a bit of a mind-flip, you're into the time slip...

The tape represents your whole life, holding all pasts, presents and futures. With the tick tick tickety tick of the clicks the wheels are inching the tape along. You move your own life forward, one timeframe at a time as does everyone, with unstoppable momentum. Hear the ticking of the tape, of the clock, of the two together. Hear the world ticking. A community lives in the moment. Time is fleeting. Will you promise to be conscious of it?

MOS München v. Ressun lukio

Ryhmä Ressun opiskelijoita olivat Münchenissä opiskelijavaihdossa 4.-10.12.2017. Asuimme vaihto-oppilaidemme perheiden luona ja kävimme koulua MOS Münchenissä.

Ilmapiiri koulussa oli rento ja opiskelijat ottivat meidät hyvin vastaan. Opiskelijat yrittivät keskittyä tunnilla, vaikka ei olisikaan kiinnostava aihe. Kaikki keskustelivat aiheesta tai olivat hiljaa. Opettaja oli mukana keskustelussa enemmän kuin Ressussa. Opettajan ja oppilaan välinen kunnioitus oli hyvää.

Luokkahuoneissa huomio kiinnittyi etenkin teknologiaan – tai oikeastaan sen puutteeseen. Meillä Ressussa jokaisella opiskelijalla on oma tietokone ja teknologian käyttö lisääntyy osana opetusta koko ajan. MOS Münchenissä tietotekniikan käyttö oli vähäistä ja oma tietokone oli vain opettajalla. Oppimateriaalista suurin osa koostui monisteista, jotka opiskelijat keräsivät suuriin kansioihin, joita he raahasivat mukanaan.

Koulun yleisilme oli valoisa ja koulun seiniä koristivat lukuisat opiskelijoiden maalaukset sekä muut taideteokset. Myös sisustus koulussa oli värikkäämpi kuin mihin meillä Ressussa on totuttu. Koulun luokat olivat täsmällisiä neliöitä ja kaksi sivua luokkahuoneesta oli kokonaan ikkunaan, mikä teki luokista todella valoisia. Luokissa pöydät olivat ryhmittäin tai puolikkaassa siten, että kaikki näkivät toisensa. Joissakin luokissa pulpetteja ei käytetty lainkaan, vaan opiskelijat istuivat lattialla tyynyillä.

Hämentävää oli myös se, että koulun aula oli yhtä aikaa auditorio, liikuntasali, juhlasali sekä ruokala. Koulun käytävät olivat paljon kapeammat kuin Ressussa, mikä teki koulusta sokkeloisen ja ahtaan tuntuisen. Käytävillä kuljeskeli kaksi koiraa.

Vaikka saksalaisessa koulussa opettajien auktoriteetti on yleensä korkealla ja opettajia katsotaan niin sanotusti ylöspäin, MOS-koulussa tätä ei juurikaan näkynyt. Opettajan ja opiskelijoiden suhde oli enemmänkin kaverillinen ja he pystyivät esimerkiksi vitsailemaan keskenään. Verrattuna Ressuun opettajilla oli vähemmän auktoriteettia ja myös vähemmän vastuuta. Tunneilla opettaja ohjaa keskustelua mutta on kuitenkin tasavertainen keskustelija ja ryhmän jäsen. Keskusteluissa kunnioitettiin kaikkia siihen osallistuvia, eikä pelkästään opettajia, eikä kukaan puhunut toisten päälle. Tuntien ulkopuolella opettajat jopa keräsivät opiskelijoiden jättämät astiat ruokapöydistä, mistä jäi näin ulkopuolisena hieman outo vaikutelma.

Ressut vierailivat Münchenin kuuluisalla joulutorilla.

Ressujen havaintoja MOS-koulusta:

"Oppilas ja opettaja ovat samalla tasolla ja opettaja enemmän ohjeistaa kuin opettaa. Opettajalla on enemmän vastuuta Ressussa."

"Opiskelutavat ovat aktivoivampia kuin, mitä meillä yleensä käytetään. Opettaja ei ohjaa toimintaa luokan edestä vaan keskustelee enemmän ja osallistuu itse opiskeluun. Lähes kaikki oppiminen tapahtuu suullisesti. Oppimistilanne muistuttaa lähinnä laajaa keskustelua, johon kaikki opiskelijat osallistuvat."

"Most of the students do what they are supposed to do, even though most seem like they are not interested in the topic."

Koulussa opetus oli hyvin vuorovaikutteista opettajan ja oppilaiden välillä. Opettajan koirakin oli tunnilla mukana.

We arrived in Munich on Monday evening and the rest of the day was spent with the host families. On Tuesday, we went to the school and the day began with project work in small groups. The projects were related to Finland and Germany in the past hundred years. We also got welcomed by the whole school and after lunch, participated in the lessons of the hosts. After school, the whole group visited two Christmas markets in the city centre, from where you could buy Glühwein and other German delicacies.

On Wednesday we were taken on a tour of Munich and did a city-rally, where we competed in small groups to take the most creative photos in various places of the city. In the evening, the hosts and the school organized a Finnish independence celebration for us with typical Bavarian food, games and music.

The next day we, once again, joined in on the morning lessons of our hosts. After that, we had free time to go to the city and go shopping if we liked, before coming back in the evening for an Irish dance performance and lesson.

Ludwig-Maximilians-Universität München teki vaikutuksen moneen ressuun.

Terveisiä Münchenistä! Taustalla näkyy yksi Münchenin maamerkeistä, Neues Rathaus.

Joulutori oli erityisen kaunis paikka pimeällä kaikkine valoineen.

On Friday, we went to the Documentation Centre for the History of National Socialism and the Lenbachhaus, which had a lot of paintings and contemporary art. In the afternoon, we visited the Tollwood market, which was located on the Theresienwiese where the famous Oktoberfest is held annually. In the evening we got to do whatever we wanted with our hosts.

Saturday was family day, where everybody did different activities with their host families. These activities varied from sightseeing, to shopping in the city. Unfortunately, on Sunday we had to pack our bags, say farewell to Munich and fly back to Finland, taking with us all the fun memories that will stay with us for the rest of our lives.

By: Taika Schnur and Ilona Vuori

Tekijät: LIISA HALTIA, NEA NIEMINEN, IDA KIIKKERÄ, KIA RINNE

Joulutorilta sai ostaa kuumaa glühweinia.

Katsaus koululehtiin

Pärskeitä on varmasti jokaiselle ressulle tuttu, mutta oletko koskaan miettinyt, miltä muiden koulujen lehdet näyttävät? Unohdetaan hetkeksi menneet ja vilkaistaan Norssin ja Helsingin Suomalaisen Yhteiskoulun koululehtiä. Jos lukuinto iskee, löydät lehdet sähköisinä koulujen nettisivuilta. KAROLIINA SOINI

VEIKKO (NORSSI)

Veikko on kuin paras nuortenlehti: siellä on horoskooppeja, erilaisia testejä, kaunokirjallisuutta ja meille ressuille tuttu "Sanottua"-palsta. Tosin meillä se taisi ilmestyä 50+ vuotta aikaisemmin. Myös latinanharrastajat saavat veden kielelle "Epitome Latina"-palstan avulla. Hauskaa on, kuinka melkein jokaisessa lehdessä mainitaan ressut: olemme niin tärkeitä norsseille, että heillä on arvokasta tilaa lehdessään meille. Esimerkiksi 3/2007 lehdestä löytyy Norssin ja Ressun vertailu. Kerrankin voimme olla samaa mieltä voittajasta norssien kanssa.

"In the end: Ressu 5, Norssi 3. Lopputuloksesta huolimatta ressut tulevat aina olemaan meille mitäänsanomattomia luusereita ja sama toisinpäin." -Veikko 3/2007

ORAS (SYK)

Oraaseen voivat Veikon tapaan kirjoittaa sekä lukiolaiset että peruskoululaiset. Lehtien taitavasti kirjoitetuissa jutuissa kerrotaan koululaisten arjesta ja kokemuksista. Kolumneissa otetaan kantaa ajankohtaisiin aiheisiin. Lehdestä paistaa oppilaiden arvostus koulun opettajia ja historiaa kohtaan, aivan kuten Ressussakin. Lisäplussaa tuovat taiteelliset kuvitukset, jotka avaavat artikkelien aiheita tai pistävät pohtimaan niitä syvällisemmin.

1. Kuinka tärkeä koululehtenne on sinulle, voisitko kuvitella Norssin/SYK:n ilman sitä? Onko sinulla lempipalstaa lehdessä?

2. Lukevatko kaikki koulunne oppilaat lehteä? Minkälaista ilmapiiriä lehden tulo yleisesti aiheuttaa, joutuuko niitä sitä kauppaamaan ns. väkisin?

3. Miten usein lehtiä ilmestyy lukuvuoden aikana ja kuinka usein toimittajat kokoontuvat?

NORSSIN LUKIOLAISEN HAASTATTELU

1. Norssin Veikko-lehti on yksi näkyvimmistä osista koulumme historiaa ja vaikka voin kuvitella Norssin ilman Veikkoa, olisi se erilainen. Lempipalstani lehdessä on "Sanottua", josta selviää opettajiemme oikut.

2. Mielestäni ainakin yli puolet norssista lukee Veikkoa. Ei kenties kokonaan, mutta lukevat kuitenkin. Mitä olen itse nähnyt, ovat aina kaikki Veikot menneet. Myös vanhat Norssit lukevat Veikkoa.

3. Lehti ilmestyy kahdesta kolmeen kertaa vuodessa ja käsitykseni mukaan toimittajakunta kokoontuu vaihtelevin kokoonpanoin lähes joka viikko.

SYK:N LUKIOLAISEN HAASTATTELU

1. Oras ei ole kovin merkittävä, mutta kiva perinne ja siinä on mielenkiintoisia juttuja. Ei ole lempipalstaa.

2. Oras jaetaan kaikille oppilaille ja opiskelijoille, joten lähes jokainen lukee tai edes selaa sen läpi.

3. Lehtiä ilmestyy kaksi lukuvuodessa, en tiedä kuinka usein toimitus tapaa. Lehdellä on ohjaava opettaja, tapaamisiin saa osallistua ja juttuja saa tehdä kuka vaan.

**Kiitos haastatteluista Norssin ja SYK:n edustajat!
Huomaathan, että haastattelut eivät edusta
kaikkien Norssin/SYK:n opiskelijoiden mielipiteitä.**

Molempien koulujen lehdistä löytyy yllättäviä ja erilaisia sisältöjä verrattuna Pärskeisiin. Toisaalta on hauska huomata kuinka paljon samaa lehdistä löytyy; kukakohan on keksinyt minkäkin idean ensin? Suosittelen kaikille vähänkin kiinnostuneille tutkimaan sekä Norssin että SYK:n lehtiä. Niistä voi löytyä jopa uusia tai omaan ajattelumaailmaan sopivia näkökulmia viime vuosikymmenien ajankohtaisiin aiheisiin. Samalla pääset tutustumaan koulujen akilleen kantapäihin, joita voit käyttää hyödyksi argumentoidessasi Ressun parhautta muiden koulujen opiskelijoille.

Bamslock Holmes tutkimassa Pärskeitä, Veikkoa ja Orasta. Bamslockin mukaan Pärskeitä on selvästi suurin.

Europe, meet Ressu.

What happens when seven overworked students head out to meet their peers in the most fun parliamentary simulation in existence? The answer is coffee breaks, silly energizers and the writing of countless post-it notes.

Ressu upper secondary has a lot going for itself. As an active participant for many years in the annual HELIMUN (Helsinki International Model United Nations) conferences right here in the capital of Finland, with various exchange programs around the world, it is with reason we call ourselves an international school. Even so, we would be severely lacking in this aspect were it not for our active participation in the European Youth Parliament sessions, hosted around the country and abroad. What is the European Youth Parliament? Simply stated, it is a non-profit organisation that arranges events called sessions around the world with vague similarity to a parliamentary discussion. Its main goal is to involve the European youth in current political and social on-goings and in influencing the future of the European Union, whatever that future may be. In essence, the European Youth Parliament, or EYP for short, is the largest platform for young people to indulge in political debate and intercultural encounters in all of Europe.

"This all may sound very impressive", you are thinking to yourself, "but what is it like to the participant?". Coffee breaks. Late nights. Energizers. Jazz hands. While these terms may only increase the confusion stirring inside

Day 4: Resolution passed. Photograph credits: Eléonore Varale, EYP Media Team Member

you ever since the first sentence of this article and the whole concept of parliamentary simulations may seem like the lamest thing ever, bear with us. Attending these sessions is actually one of the best experiences in your life! You get to meet and work with all sorts of people from not only Finland but from all around the world, discuss topics of great interest and importance and develop your public speaking skills and self-confidence. Not to mention you get CAS for it (for all you IBs out there!). While admittedly it does cost to attend each session, since you are going as a representative of your school there is always the possibility of getting sponsored by none other than the Finnish taxpayers. It is without a doubt within the nation's interests to involve its youth in international affairs.

When we arrived at the Porvoo session, we were all a bit late and very much confused. After leaving all our possessions by the reception desk we made our way to the opening ceremony, to which we fortunately posed no great disturbance. After the lengthy introductions of the session's officials and the mayor of Porvoo himself, we finally got to meet our fellow committee members. After dozens of games, we got to know and trust the other delegates and went to bed very excited, albeit tired. Of course this was nothing compared to the night that was to come. On the

Your brave delegates in the Porvoo Regional Session! From left: Mitja Sainio, Johanna Tikkala, Hanna Ryan, Maxine Buchert, Xin Ye, Margherita Carlon

*The brave delegates part 2, in the Turku National Session!
From left: Maxine Buchert, Hanna Ryan, Johanna Tikkala,
Mitja Sainio, Eevi Paasivaara*

second day we got to work with the topic we had chosen before the session and put to test the bonds we had made during the previous day. We saw firsthand how politics is all about making compromises, sometimes painful ones. After many hours of caffeine-powered brainstorming and phrasing its results into sensible sentences, we had a small party to help us relax for a bit before the last day. Although we had no music due to the sound equipment not working, we managed to have a good time with snacks, karaoke and Just Dance. All of this was very much appreciated when the daunting General Assembly began.

The sessions are made up of three distinct parts, like our experience states above. You start off with committee building, where you and the other people working on the same topic get to know each other and discover some of the more prevalent team dynamics within your group. This takes place during the first day. On the second day you get up to speed and with your committee start drafting a resolution, which is a document outlining both the greatest problems concerning your topic as well as the potential measures devised by your committee to solve these or mitigate the consequences thereof. After many coffee breaks, you are hopefully done with your resolution. At this point it is time to prepare for the coming General Assembly, where the other committees will put your precious resolution to the test, and vice versa. Your fellow committee members will have different roles in the debate that will take place during GA. The assembly itself is an event of varying levels of suffering depending on how many (or rather how few) hours of sleep you had the previous night. Either way, when it is your committee's turn, you can expect a swarm of post-its with the best possible defense for any potential issues with your resolution. After your committee has had its say, you wait for the voting results and hope the resolution

passes. Whatever happens, it is then time to go after the other committees.

Are you interested now? Good, that's the spirit! Anyone can attend a session, but bear in mind that there are different types of sessions. First, you attend a Regional Session. These are for the beginners, those new to the wonderful world of EYP. They can be hosted in different municipalities around Finland and last 3 days (2 nights) each. The regionals serve as an introduction not only to the plethora of processes that take place during all sessions, but also to the inside jokes and games dubbed energizers within the fantastic EYP community. After taking part in the regionals, you may be chosen to attend the National Session. The National Session is organised each year and is comprised of almost 200 participants. It is a bit trickier but still survivable if you are determined. These do require a bit of work pre-session and last 4 days (3 nights). You will definitely recognize some familiar faces from your Regional Session, so it is a great time to strengthen these friendships! As with the regionals, other people from abroad can also join the National Session in Finland.

The next stage is the more intense and exclusive International Session. In these, 300 people gather from 40 different European countries to truly delve into political discussions and find appropriate and detailed answers to topics. These last up to 9 days and are probably the most exciting events you will ever attend. Unfortunately, at the time we are writing this, none of us have experienced one (yet.) Of course, the International Session is not even remotely the only way to continue your EYP career. There are a variety of opportunities within the organisation, like chairing different committees, organising sessions and working as a media team member. Whichever way you go, you are bound to have lots of fun and amazing new experiences. Next autumn, when the 2018 regionals are right around the corner, I think we both know what you will be doing.

Authors: MAXINE BUCHERT, MARGHERITA CARLON, EEVI PAASIVAARA, HANNA RYAN, MITJA SAINIO, JOHANNA TIKKALA, XIN YE

The Committee LIBE II wanting some attention in National Session in Turku. Photograph credit: Eléonore Varale, EYP Media Team Member

Vaikuttamisen ABC - Kuinka saada ääni kuuluviin Ressussa?

Uusi hallitus muodostettiin joulukuussa, ja me uudet Pärskeitä-vastaavat kirjoitammekin teille nyt ensimmäistä kertaa. Pyrimme tällä hallituskaudella tekemään Ressun OPKH:n toiminnasta entistä avoimempaa ja haluamme rohkaista jokaista teistä mukaan tekemään koulustamme vielä entistäkin viihtyisemmän paikan. Tässäpä siis teille muutama neuvo vaikuttaa siihen, miltä Ressussa tulevaisuudessa tuntuu, näyttää ja kuulostaa. MARTTA LUOMA, JAAKKO KEMPPAINEN

Huikkeen hyvä vaihtoehto on osallistua OPKH:n toimintaan. Kaikilla opiskelijakunnan jäsenillä on puhe- ja läsnäolo-oikeus kokouksissa ja erilaisiin tapahtumiin järjestäviin työryhmiin on mahdollista päästä mukaan. Kokouksista ilmoitetaan aina etukäteen Ressun opiskelijakunnan Facebook-ryhmässä ja esityslistalle voi siellä ehdottaa lisäyksiä. Koulun sisäiset yhdistykset ja toimijat voivat hakea OPKH:lta taloudellista tukea ja voit myös esittää ideoitasi hallitukselle, nykyistä hallituslaisia hihasta tai asettua opiskelijakunnan syys- ja kevätkokouksissa ehdolle, jos hallituksessa toimiminen vähänkin kiinnostaa! Tule mukaan järjestämään ikimuistoisia tapahtumia ja pitämään hauskaa!

Jos koulumme ympäristöystävällisyys ja vihreät arvot ovat lähellä sydäntäsi, tai muuten vain nautit yhteisestä tekemisestä, Ressun Verso on oikea paikka sinulle. Pääset mukaan kertomaan ympäristöasioista ressuille ja järjestämään tapahtumia: projekteja, leffailtoja ja muuta mukavaa. Verso huolehtii myös koulumme Vihreä lippu -asioista ja pitää esillä ympäristöön, kestävään kehitykseen ja ympäristöystävällisempiin elämäntapoihin liit-

tyviä asioita. Tapaamisia järjestetään yleensä viikoittain ja lisätietoja löytyy myös Verson Instagram- tai Facebook-sivuilta.

Viimeisenä muttei vähäisimpänä tulee totta kai Pärskeitä! Rakkaan, perinteikkään, jo yli 120 vuotta ilmestyneen koululehtemme toimituksessa pääset kirjoittamaan, taittamaan ja kuvittamaan ja vaikuttamaan siinä sivussa. Ideoimme jokaisen lehden sisällön yhdessä, saat käyttää luovuuttasi ja ehdottaa uudenlaista sisältöä lehteen perinteiden vastapainoksi. Voit tehdä juuri sen verran kun sinulle sopii, ja autamme sinut alkuun vaikkapa taitto-ohjelman kanssa. Ahkera toimittaja voi saada työstään kurssimerkinnän, ja samalla kartutat kirjoitus- ja vuorovaikutustaitojasi, joista on varmasti tulevaisuudessa hyötyä kaikilla aloilla. Pärskeitä kokoontuu keskiviikkoisin klo 11 luokassa 153, tule katsomaan miten lehti syntyy!

P.s. Kaikki nämä näyttävät erityisen hyviltä CV:ssäsi tai kesätyöhakemuksissasi! IB's you can get CAS and these look good when applying for a summer job or in uni applications if you are applying to study abroad!

Ressuhenkeen voit vaikuttaa pienillä asioilla, huomioimalla toiset, hymyilemällä, ostamalla kaverillekin kahvin tai lainaamalla laskintasi!

The Ultimate Book Guide

Ressu is filled with hundreds of brilliant and creative young minds. Between long school hours, all-nighters, and procrastination, you start to wonder: what do these students do in their free time? Well of course, other than gracing the world with their intellect, they read books! Two inquisitive pre-IBs scavenged throughout the school to find out the favourite books of Ressu students, and here are the results. CINDY YE & LABIBA ABDUL

"My favourite book would probably be A Game of Thrones, the first book in the A Song of Ice and Fire series by George Martin, because it has a complex and engaging plot with many characters who are done well, as well as the perfect mixture of fantasy and gritty realism for me, personally."

Matias Vuokko 15 IBB

"I don't think I have one definite favourite book but if I had to choose one, I'd pick Cherry Knots by hepburnettes on Wattpad. Cherry Knots isn't the kind of story I typically read, but for some reason I've read it countless times in the past few years and I can't help but fall in love with it every time. It's a simple, super cliché love story, but I love the poetic/artistic language and I find the narration gripping and exciting. While Cherry Knots isn't the most thought provoking, world changing short story, it's a quick read that doesn't fail to make your heart race and always satisfies my giddy, teenage girl heart."

Fabia Khan, 17 B

"My favourite book would have to be And Then There Were None. The main reason behind it would probably be the excitement that I get while reading it, how interesting the different characters are, and of course the ending to the story. I also started reading it because my brothers were discussing it and I wanted to be cool like them, and now it's my #1 favourite book! It begins with ten people being invited to an island which was owned by some famous person, and all ten people arrive on to the island. One by one, the group is slowly killed off and nobody knows why. The most important part of the book is the poem that is so odd and creepy that I just fell in love with the horror factor of it; the poem is Ten Little Niggers, which also has the more neutral name of Ten Little Soldiers."

Hanna Ryan, 17 IBA

"My favourite book, one I've returned to time and again, has to be The Hobbit. See, what Tolkien does in The Lord of the Rings is describe the world he has created in painstaking detail. While I think that's one of the reasons it's such an absolute classic, it does make it that much more of a demanding read. The story of the Hobbit just flows a lot better (probably because it's written for children). I see it as the best of both worlds: you have the beautiful universe crafted by Tolkien while being a really pleasant reading experience."

Mitja Sainio, 16 F

"Patti Smith's memoir, Just Kids! The emotions, the experiences and the people that she communicates are astonishingly vivid. The bond between Robert Mapplethorpe and Patti is described in such a fascinating way that I don't even know how to explain it, but even just Robert alone makes for a beautiful picture. You will, without a doubt, learn something from Just Kids. I finished it in silent tears, because to read the book is to witness two lifetimes."

Oona Kauppi, 15 IBA

"I'm fond of so many books, but if I would have to choose a single book, I would choose The Hobbit by J. R. R. Tolkien. I have this edition of it that is illustrated by Tove Jansson, I got it from my mother for Christmas a long time ago. It's almost kind of a safe place for me, so I go back to it every now and then. The aesthetics coming from the illustrations (I love the way Tove Jansson draws Smaug!) and the wonderful story have always intrigued my imagination. I'm also very fond of my edition, making sure to always look after it."

Kalle Pettersson, 16 C

-Courtesy of "Books and Beyond", Ressu's English language book club-

SOUTUJOUKKUE eli mitä Norssin voittaminen vaatii

Ressun soutujoukkue on tärkeä osa koulumme perinteitä ja tietysti kamppailupäivää. Moni on varmasti kuullut tryouteista tai soutuharjoituksista, mutta miten siihen joukkueeseen oikein voi päästä? Venettä viime vuonna tahtiairoina johtaneet Viktor Paulinen ja Mikael Vuorinen kertoivat Pärskeille, mikä ihme onkaan tahtiairo, miten soutujoukkueeseen voi päästä ja miksi kannattaa hakea. MARTTA LUOMA

Miten soutujoukkueeseen pääsee ja miten itse päädyitte mukaan?

Viktor: Hain joukkueeseen heti ykkösellä ja kapteeniksi pääsin viime vuonna. Kun kerran pääsee, on automaattisesti mukana koko lukion ajan, joten olen ollut jo kolme kertaa mukana soutamassa. Vuonna 2017 pääsimme Mikaelin kanssa tahtiairoiksi eli määräämään soudun tahtia, ja soudussa tuli Kamppailupäivän ratkaiseva voitto. Olen mukana joukkueessa vielä nyt tulevana keväänäkin.

Mikael: Pääsin kakkosella mukaan ja heti tahtiairoksi johtamaan venettä Viktorin kanssa. Mietin joukkueeseen hakemista jo ykkösellä, mutta en silloin vielä päätnyt hakemaan. Pelkäsin hakemisesta seuraavan paljon poissaoloja tunneilta, ja varmaan siksi jäi hakematta, vaikka lopulta joukkueen harjoituksiakin oli vain muutamia kertoja keväällä. Kokeumus oli ehdottomasti sen arvoinen, ja minäkin jatkan mukana vielä tämän kevään.

Miten paljon soutujoukkue harjoittelee?

Mikael: Keväällä järjestetään tryoutit, joissa pitää soutaa soutulaitteella 500 m. Pojilla 1 minuuttia 40 sekuntia on hyvä tulos, tytöillä ehkä noin 2 minuuttia. Hakijoita on ollut poikien joukkueeseen joka vuosi ehkä noin 20. Veneen tulee 14 ja perämies tai "huutaja". Se, kuinka moni uusi soutaja pääsee mukaan, riippuu abeista, sillä kerran joukkueeseen päästyään on mukana koko lukion ajan. Viidestä seitsemään uutta soutajaa mahtuu yleensä vuosittain mukaan. Tryouteja ei kannata kuitenkaan pelätä liikaa, jos vähänkin kiinnostaa niin kannattaa ehdottomasti yrittää!

Viktor: Ennen kamppailupäivää harjoitellaan joukkueena Soutustadionilla 3-4 kertaa, ja pääsemme heti veneeseen. Harmittavan moni kaihtaa treenejä, mutta jos pääsee joukkueeseen, kannattaa tulla myös harjoituksiin, sillä joukkuepeli on soudussa erityisen tärkeää. Lihaksetkin tulevat oikeastaan vasta toisena, yhteispeli on se tärkein! Ja hyvillä tuloksilla tryouteissa voi muuten päästä koulujen välisiin SM-kisoihin!

Miksi soutujoukkueeseen kannattaa hakea? Mikä siinä on parasta? Millaisia hauskoja muistoja teillä on Kamp-pailupäivästä?

Mikael: Soutujoukkueeseen liittyy liikunnan ilo, treenit eivät aina ole niin kovin intensiivisiä, mutta adrenaliini on Kamp-pailupäivänä korkealla. Asiaan kuuluvat myös Ressun vihreät kasvomaalit, sopiva kilpailuhenki ja tietynlainen ylpeys Ressusta. Parasta on hyvä joukkuehenki, koko koulu kannustamassa ja tietenkin jos voitetaan Norssi niin se. Viime vuonna oltiin aluksi vähän häviöllä Norssille mutta sitten onnistuttiin kiihdyttämään hyvin ja voitettiin! Soutamisen jälkeen voidaan myös pulahtaa uimaan jos sattuu lämmin sää!

Viktor: Ressun soutujoukkue on aika ainutlaatuinen mahdollisuus, ja hieno perinne, eikä se vie paljon aikaa ja tuo silti kivaa fiilistä. Ja onhan se hienoa Kamp-pailupäivänä, jos voitetaan ja koko koulu hurraa! Viime Kamp-pailupäivänä oli kova myrsky ja kylmä, mutta soutamaan kuitenkin lähdettiin. Piti katsoa aaltoja tarkasti, ja vettä tuli jopa veneeseenkin, ja kova tuuli toi omat haasteensa soutuun. Norssi johti aluksi, mutta kilpailu ratkesi Ressun hyväksi, saimme hyvän lähdön, pysyimme paremmin tahdissa ja keskityimme omaan soutuun, ja niin voitimme! Norssit soutivat hieman eri tahtiin, mikä hidasti heitä. Meillä oli hyvä perämies ja soutajat hyvin tahdissa, sooloilusta kun ei tässä ole hyötyä!

Millaisia terveisiä lähetätte soutujoukkueesta haaveileville kanssaressuille?

Mikael: Kannattaa ehdottomasti hakea jos vähänkin kiinnostaa! Siinä ei ainakaan menetä mitään! Ei ihan joka koulussa ole tällaista mahdollisuutta tarjolla!

Viktor: Jos vähänkin kiinnostaa, kannattaa hakea! Meiltä voi myös kysellä lisää Facebookissa, tai voi vaikka laittaa Wilma-viestiä JOSE:lle jos joku joukkueeseen liittyvä asia askarruttaa. Tryoutien ajankohdasta ilmoitetaan kevään aikana.

Kuvat: Viktor Paulinen

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

(Tunnin viimeisellä minuutilla)

Ope: "Millainen on isän suhde lapseensa?" *luokassa syvä hiljaisuus* Ope: "No, ei se mun mielestä kovin terve oo! Se siitä, nyt voitte poistua!"

"Silloin [1500-luvulla], kun suomalaiset söivät vielä mutaa ojan pohjalta."

"OLIKS SIELLÄ
TÄNÄÄN
LIHAPULLIA!?"

"Thank you. Now I just see 'banana'."

"A lot of choices. Do I go to Ressu or somewhere else, do I choose the IB or do I choose life."

"Se otsikko on semmonen, että täs on jauhipurkki ja tässä nyt on niitä jauhoja."

shouting "He's Lenin! He's Lenin! HE'S LENIN!"

"Mitä siellä äidinkielentunnilla oikein tehdään?"

"Go and have fun with the skeleton."

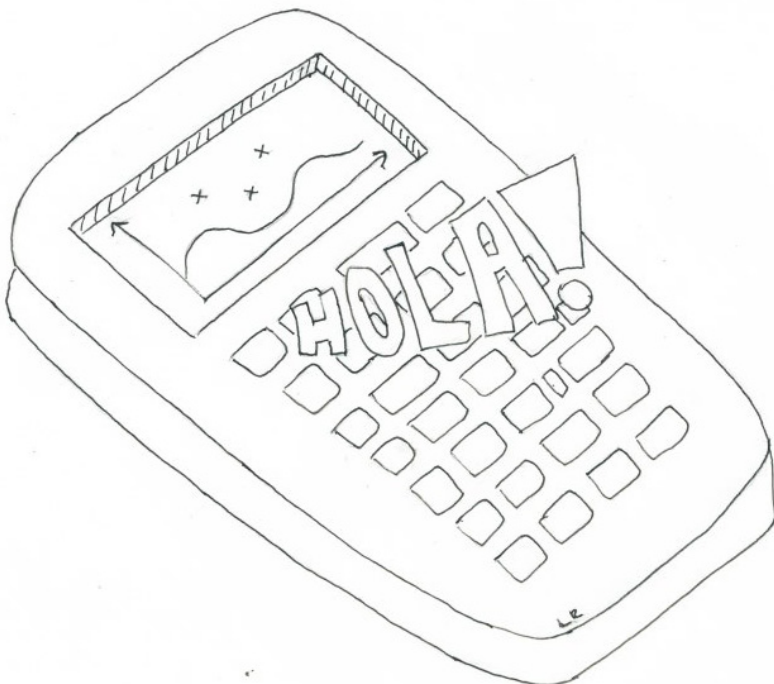
"Tää on terveille tehty rakennus."

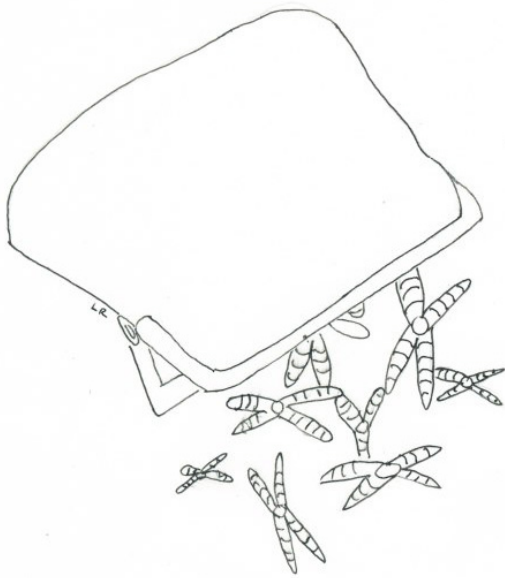
"Every time someone starts crying and I have to go to the windows so no one jumps out." (Talking about a math exam.)

"You must not have friends when you eat!"

"Ai, tää on espanjaks tää laskin. Kiva! Mulla onkin espanjantaidot hyvin hallussa!"

"Tulevaisuudessa vois olla niiden hoivarobottien lisäksi myös hoivaopettajia, eiku..."

"Oh no. I am losing chromosomes."

"Ei saa naurattaa vanhaa ihmistä."

"Puhuja puhuu baarista... Baarissa. Baariin?"

"Here's a geometric thingy."

"Vauva.com.
Sieltä kannattaa lukea totuudet."
(Matikan tunnilla, kun oppilas kysyy:
"Onko hehtometriä olemassa?")

"Eat the bread.
Think of amylase."

"Do not come here with your teeny tiny mouths open like pigeons waiting to be fed."

"En minä teinä naurais."

ei viittauksia "Tiedän, että kädessä on äkillinen halvaus, mutta jalkaakin voi nostaa."

"Mä en henkilökohtaisesti ymmärrä tästä mitään... No ehkä vähän liioteltuna."

"Iloista lapsityövoimaa!"

"Paha ihminen käyttää rypsiä."

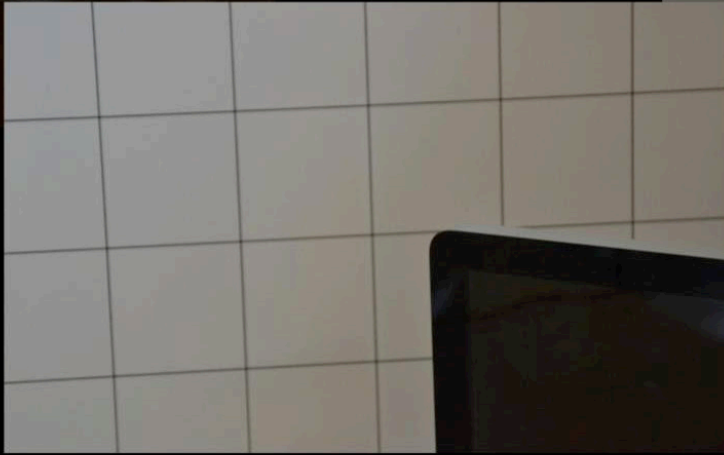
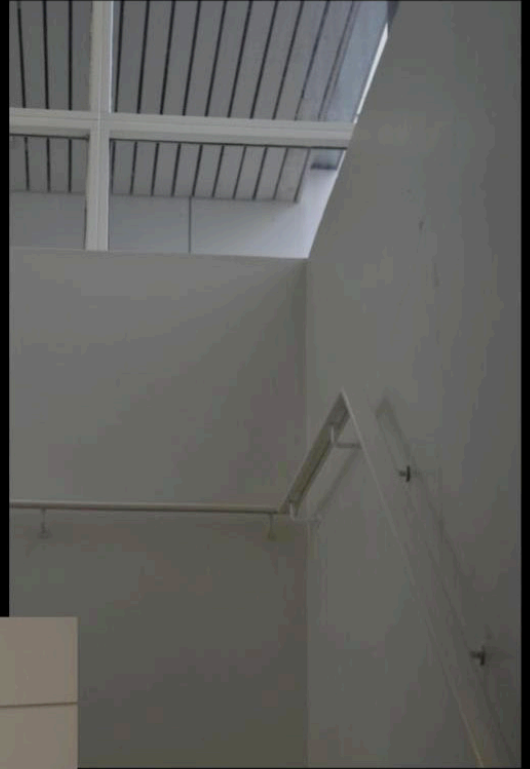
"You know what is the biggest industry in Finland? Paper! ...so we need to find a balance between the Finnish economy and being green."

"En mä nyt ehdi teille näitä Classroomiin laittaa, kun pitää munki nyt bilettää joskus. Viidet bileet tällä viikolla."

"Don't be like Trump and condemn it!" (Talking about periods.)

L
E
H
T
I

4

KUUSEN

T
I
E

